

Бог тъй поиска, що ти да бъдеш,
видец-свидетел на мойте мъки,
на болестта ми и на смъртта ми;
а туй аз мисля не е безцелно
за сама тебе в спомен за мене:
ако би жива ти да останеш,
и не дай, Боже, в робство да паднеш,
не дай забравя мойта преданост
към тебе, Донке, и към народа.
Ако ли видиш дни по-честити,
на този спомен залог ти имай
Жека и Райна наш'те две рожби.
Помни ме, Донке, не ме забравяй!

ДОНКА

По твоите думи и аз да думам:
каквато вече бъде честта ми,
бъди уверен, от паметта ми
за тебе спомен не ще изшукне.
Но вярвай, Славе, далеч е още
чясът на наш'та сетня раздяла:
и недей дума таквизи думи,
недей се коси с таквизи мисли.

СЛАВИ

Чясът настава, скоро ще бъде.
Сърце се мъчи в предсмъртни мисли,
че не можяхми да заплатими,
да си отвърнем, да си отмстими
на тез погани, наши тирани.

/Изшюмоляват шюбръците/